ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ - 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ - БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807, з Ню Йорку (212) 277-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200, з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 213. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 13-го ЛИСТОПАДА 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, NOVEMBER 13, 1975 No. 213. VOL. LXXXII.

СОЮЗОВА „ЗАПОРОЗЬКА СІЧ" У ВУНСАКЕТІ ВІДЗНАЧИЛА СВОЄ 65-РІЧЧЯ ЮВІЛЕЙНИМ БЕНКЕТОМ

Вунсакет, Ровд Айленд. — У квітні цього року сповнилося 65 років, як в місті, в якому від приблизно 1905 року почали поселюватися українські еміґранти головно з повітів Скалат і Гусятин в Західній Україні, створено Т-во „Запорозька Січ", що є 206-им Відділом Українського Народного Союзу. Ювілей цієї союзової „Запорозької Січі" в цьому місті відзначено ювілейним бенкетом, який відбувся тут в неділю, 2-го листопада в залі місцевої української православної парафії св. Михаїла з участю посадника та інших достойників міста, місцевого православного пароха і декана о. прот. В. Коваленка, головного предсідника УНС Йосипа Лисогора, окружного судді Ореста Чагарина, урядовців і піонерів Відділу-ювілята та сотні гостей.

Відкрив ювілейний бенкет коротким привітальним словом голова Церковного Дому Іван Гардінк, представляючи суддю Ореста Чагарина як майстра церемонії. Американський гимн відспівав Степан Тепер, а вступну молитву провів о. декан В. Коваленко. Після обіду першим промовив приявний на цій врочистості зі своєю дружиною посадник міста Джон Кумінґс, вітаючи Відділ-ювілята та ґратулюючи його основоположникам, урядовцям і членам за їх працю і їх вклад в розбудову, розвиток і добробут міста. Ювілейну промову виголосив головний предсідник Йосип Лисогір. Він з признанням і вдячністю зокрема згадував піонерів - основоположників Відділу, які своїм трудом і своєю відданістю та ентузіязмом започаткували організацію місцевої української громади, що своєю активністю та своїм вкладом в багатобічний розвиток УНСоюзу та Американської України здобула собі пошану і респект та вдячність усіх. Головний Предсідник згадав при цьому труд і заслуги померлого колишнього головного касира УНСоюзу Івана Кокольського, світлу пам'ять якого вшановано вставанням з місць та хвилиною тихої молитви.

З черги предсідник Відділу-ювілята Володимир Кіндерфорський подав багатомовний звіт-історію Відділу від часу його заснування 65 років тому, зокрема згадавши заслуги першого предсідника Андрія Шевця та опісля довголітнього предсідника Михайла Чагарина, батька майстра церемонії судді Ореста Чагарина.

Дальше майстер церемонії представив приявних на бенкеті секретарів Відділів УНС: Дмитра Василика (Відд. 73), пані Джанет Бардел (241), Івана Лабу (177) та Михайла Поповича (122). Між представленими почесними гостями були представники місцевих установ і організацій: Степан Тепер, Олександер Кокольський, Степан Макар, Анна Деґенеро, Катерина Тепер, Дмитро Ясінчук, Джеймс Карібіні та ін.

З нагоди ювілею головний предсідник УНС Й. Лисогір та секретарі Відділів вручили Грамоти Заслуги членам-сеньйорам 206-го Відділу-ювілята: Дмитрові Бойкові, Вол. Кіндерфорському, Василеві Кучерявкові, Михайлові Стандеєві, Ілії Струкові, Михайлові Яцишинові та Олександрові Колісникові.

Предсідник Відділу-ювілята В. Кіндерфорський подякував приявним за участь у святкуванні, о. декан Віталій Коваленко провів кінцеву молитву і ювілейне свято-бенкет закінчено співом українського національного гимну „Ще не вмерла Україна".

Окружний Комітет Відділів УНС Піттсбурґу і західньої Пенсильванії відбуде організаційні збори

Піттсбурґ, Па. — Управа Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Піттсбурґської Округи, президію якої очолюють Карло Сачко — голова і Микола Сивий — секретар, інформує, що в неділю, 16-го листопада ц. р. о год. 2-ій по полудні в залі Українського Дому — 115 Е. Карсон вулиця, Савт Сайд, Піттсбурґ, Па., відбудуться Організаційні Збори Округи в яких зобов'язані взяти участь усі члени Окружного Комітету, конвенційні делеґати, секретарі й інші урядовці Відділів УНС та зацікавлені члени. Раніше ці збори були заповіджені на год. 3-тю по полудні, але їх приспішено на одну годину на прохання голови Округи К. Сачка, щоб дати можливість і нагоду учасникам нарад взяти участь у концерті Капелі Бандуристок з Детройту в год. 4-ій по полудні. Концерт відбудеться в пошану головного командира УПА ген. Чупринки-Шухевича у 25-ту річницю його геройської смерти. У зборах, Округи УНС, які мають за завдання перевірити дотеперішню працю і намітити пляни на останні тижні цього року візьмуть участь головний організатор УНС Степан Гавриш і головний радний Андрій Джула.

Українці Бріджпорту взяли участь у „Фестивалі Націй"

Бріджпорт, Конн. (І. П.). — Місцева українська громада під протекторатом Відділу УККА і спільного Комітету для відсвяткування 200-ліття ЗСА і 100-ліття Українського Поселення в Америці розпочала свою активність участю у Фестивалі Націй нашого міста. Фестиваль був спонсорований Інтернаціональним Інститутом Коннектикет і відбувся 2 листопада ц. р. в залі Університету Пресвятого Серця. У Фестивалі взяли участь: ірляндці, словаки, греки, українці, кубинці і мехіканці.

Українців представив інж. М. Стахів, голова Відділу УККА в Бріджпорті. Програма була зорганізована Комітетом для відсвяткування 200-ліття Америки та складалась із трьох частин. Насамперед виступив український хор під дириґентурою п. Заяця, виконавши пісні „Засяло сонце" і „Чорна я си чорна". За ними виступив пластовий гурток „Гуцулки", який під проводом ст. пл. вірл. Оксани Тромси відспівав пісні: „Ага милий" і „Ой, гарна я гарна". На кінці виступила наша танцювальна група „Дніпро", яку провадить Ірка Романів. Вони захопили публіку своїм виконанням танку „Гопак".

З усіх груп, які були репрезентовані на Фестивалі публіка прийняла українців із найбільшим задоволенням і найдовшими оплесками.

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ Н. ДЖЕРЗІ 1976 ВІДБУДЕТЬСЯ 6-ГО ЧЕРВНЯ, КОМІТЕТ ПЛЯНУЄ ОРИГІНАЛЬНУ ПРОГРАМУ

Під час відвідин в УНС і „Свободі". Сидять (зліва): Люба Остап'як, Стефанія Букшована, головний предсідник УНС Йосип Лисогір, Ярослава Мулик, Христина Бук; стоять (зліва): Мирон Пінковський, Константин Ваньо, голова Комітету Зенон Онуфрик, Северин Палидович, Юрій Сваричевський, Петро Палюх.

Джерзі Ситі. — Українські Фестивалі Ню Джерзі, що їх від двох років влаштовує окремий Фестивальний Комітет в Гарден Стейт Арт Центрі, вже здобули собі славу найбільш репрезентативних українських імпрез не тільки в цьому стейті, але і в країні, ставши українською частиною загально - американського культурного розвитку. Новообраний в цьому році Фестивальний Комітет плянує продовжувати і розвивати та збагачувати новими вартостями встановлену попередниками традицію і вже тепер плянує програму третього з черги Українського Фестивалю Ню Джерзі, що відбудеться в наступному 1976-му році в суботу, 6-го червня. Очевидно, що з уваги на 200-річчя Незалежности ЗСА і 100-річчя Українського Поселення в цій країні також програма цього третього з черги Українського Фестивалю проходитиме у великій мірі під знаком цих річниць.

Про всі ці справи представники новообраного Фестивального Комітету в склад якого увійшли переважно активісти з молодшого покоління, інформували Український Народний Союз і „Свободу" під час чемностевих відвідин цих установ минулого вівтірка, 11-го листопада. У відвідинах і розмовах взяли участь: голова Комітету Зенон Онуфрик, заступники голови Ярослава Мулик і Северин Палидович, секретар Люба Остап'як, зв'язковий Мирон Пінковський, референт продажу білетів Петро Палюх, програмові референти Христина Бук і Юрко Сваричевський, референти публічних зв'язків Стефанія Букшована і Константин Ваньо. Крім названих відвідувачів, до Комітету входять ще Оксана Соболта — референт вечірньої програми, Мирослава Гординська — керівник мистецької виставки та Ярослав Федун і Іван Буртик — члени. Згідно з інформаціями, Комітет має сміливі пляни та приготовляє оригінальну програму, що мала б найбільш атракційну силу, як для американської, так і української публіки, зокрема для осіб з другого і третього покоління, які повинні б відчути гордість зі свого походження та за свою велику українську спадщину. На виконавців програми плянується заанґажувати не тільки першорядних відомих артистів, але й молоді таланти.

Подрібні інформації про запляннований Фестиваль та його програму будуть своєчасно проголошені. Заінтересовані цим Фестивалем та його програмою можуть вже тепер звертатися на постійну адресу Комітету:

Ukrainian Festival Committe — 1976, P.O. Box 134, Whippany, N. J.

Українська проблема і молодь буде темою вашінґтонського панелю

Вашінґтон (Н.Н.) — Столична українська громада матиме нагоду докладніше познайомитись з конкретними заходами Комітету Оборони Валентина Мороза і Бюра прав людини Світового Конґресу Вільних Українців при Об'єднаних Націях.

Цієї неділі, 16-го листопада, Об'єднання Українців Вашінґтону влаштовує дискусійний панель, учасниками якого будуть Андрій Семотюк з Ню Йорку, керівник бюра СКВУ при ОН, і три члени Комітету Оборони Мороза з Вашінґтону: голова Андрій Міхняк, Юрій Добчанський і Романа Маслянка. Темою виступу адв. Семотюка буде: „Українська справа в Об'єднаних Націях", а три члени Комітету Оборони Мороза з'ясують історію і причини створення цього Комітету, методи його діяльности та пляни на найближчий час.

Петро Матула, член Управи Об'єднання Українців Вашінґтону, який буде модератором панелю, так схарактеризував причини влаштування панелю: „Тут у Вашінґтоні група студентів і недавніх випускників університетів за порівняно короткий час зуміла зібрати потрібні фонди для широкої інформаційної роботи перед громадськістю ЗСА. Крім того, вони встановили успішні контакти серед керівників американського політичного світу. В Ню Йорку, молодий адвокат від імені СКВУ починає розгортати діяльність на форумі Об'єднаних Націй. Ми, в Об'єднанні Українців Вашінґтону, вважали, що українському громадянству буде цікаво довідатись про методи праці і пляни цих молодих віком людей, тому ми постановили влаштувати панель і дали йому назву «Українська проблема в руках сучасної момоді»".

Голова Об'єднання Іван Сось підкреслив, що метою панелю є обмін інформаціями і дискусія діяльности учасників, а не збіркова акція. Він нагадав, що Об'єднання вже нераз допомагало Комітетові грошовими датками і надіється робити це в майбутньому. „Цим разом — сказав інж. Сось — ми хочемо тільки дати змогу нашій громаді докладніше познайомитись з тим, що і як роблять наші колеґи в справі оборони прав людини".

Дискусійний панель відбудеться в неділю, 16 листопада, в Домі св. Софії, 2615 — 30 вулиця Нортвест у Вашінґтоні, починаючи з 5-ої години по полудні.

ЗСА ЗАПРОПОНУЮТЬ ОН РЕЗОЛЮЦІЮ З ВИМОГОЮ ЗВІЛЬНЕННЯ ВСІХ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ

Ню Йорк, Н.Й. — Деніел П. Мойніген, амбасадор ЗСА до Об'єднаних Націй, виступаючи на телевізійній станції еНБіСі (канал ч. 4 в Ню Йорку) в середу, 12 листопада, заявив, що делеґація ЗСА до ОН ще цього самого дня внесе резолюцію з вимогою амнестії для всіх політв'язнів у світі. Д. Мойніген зложив цю заяву під час інтерв'ю з кореспонденткою Барбарою Волтерс на програмі „Тудей", яка передається кожного дня цією телевізійною сіткою по цілій країні. В дальшому амбасадор Мойнігем заявив, що резолюція з вимогою звільнення всіх політв'язнів є частинною реакцією уряду ЗСА на антисіоністичну резолюцію, що її схвалила Генеральна Асамблея ОН минулого понеділка, 10 листопада.

КОНҐРЕС І ПРЕЗИДЕНТ ЗАСУДЖУЮТЬ АНТИСІОНІСТСЬКУ РЕЗОЛЮЦІЮ ОН

Вашінґтон. — У вівторок, 11 листопада, обидві Палати Конґресу одноголосно засудили резолюцію Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, схвалену день раніше, яка твердить, що „сіонізм є формою расизму та расової дискримінації", як також закликали до перегляду дотеперішнього відношення ЗСА до ОН. Сенатська резолюція, прийнята також Палатою Репрезентантів, закликає негайно розпочати публічні переслухання щодо дальшої участи ЗСА в діяльності тієї міжнародної організації. Деякі законодавці навіть пропонували, щоб ЗСА виступили з Об'єднаних Націй, або принаймні зменшили свої дотації для ОН, а ще інші пропонували, щоб Америка припинила економічну та іншу допомогу для країн, які постійно голосують проти ЗСА на форумі Об'єднаних Націй.

Того самого дня президент Джералд Форд відбув зустріч із 9-ма членами ізраїльського парляменту й опісля видав заяву, в якій сказав, що Америка осуджує рішення Генеральної Асамблеї, яка утотожнила сіонізм із расизмом та расовою дискримінацією, бо це рішення „підкопує принципи, на яких базовані Об'єднані Нації". Але речник Білого Дому зазначив, що президент Форд відкидає пропозицію, щоб ЗСА виступили з ОН.

В самих Об'єднаних Націях теперішній президент Генеральної Асамблеї, люксембурзький прем'єр - міністер Гастон Торн, видав незвичайну заяву, в якій сказав, що атмосфера примирення, яка почала панувати в ОН, була знищена антисіоністською резолюцією. Він також заявив, що ця резолюція може потягнути за собою дуже шкідливі наслідки для Об'єднаних Націй і окреслив рішення Генеральної Асамблеї „нездоровим вислідом натисків тих, які хочуть встановити погляди, що з історичного та філософічного пункту є фальшивими".

У Ню Йорку десятки тисяч осіб демонстрували проти рішення Генеральної Асамблеї. До демонстрантів промовляли дипломати, представники уряду ЗСА, речники жидівських і неґритянських організацій. Найбільше оплесків одержав ізраїльський амбасадор до ОН, Хаїм Герцоґ, який заявив, що під час засідання Генеральної Асамблеї відчував, що серця жидів по цілому світі б'ються як одно та що Ізраїль має приятелів у всіх кінцях світу. Під час демонстрації відчитано послання від президента Форда, в якому він таврував рішення ОН.

В АНҐОЛІ СТВОРЕНО ДВА УРЯДИ

Люанда, Анґоля. — Коротко після проголошення самостійности Анґолі, дотеперішньої португальської колонії в Африці, проголошено рівночасно створення двох урядів ревалізуючих між собою політичних сил. Президентом першого уряду став д-р Аґостінго Нето, голова Народного Руху для визволення Анґолі, що його всіми засобами піддержує Совєтський Союз та інші комуністичні держави, а другий уряд у місцевості Гуамбо створили дві інші політичні групи, що їх піддержує багато західніх держав і червоний Китай. Вони однак не опублікували ще прізвищ осіб, які цей уряд очолюють.

Уряд д-ра Нето, який проголошено в столиці Анґолі Люанді, був зміспя визнаний урядами Совєтського Союзу, Куби, Бразилії, Мозамбіку, Конґо і Ґвінеї. Уряди західніх держав покище не визнали жадного уряду, а державний секретар ЗСА Генрі Кіссінджер виявив застереження до уряду створеного Народним Рухом для визволення Анґолі тому, що цей уряд прийшов до влади при допомозі совєтської і кубинської зброї. Виступаючи 11-го листопада ц.р. в Піттсбурґу, Кіссінджер сказав, що ЗСА не визнають анґольського уряду в Люанді. На запитання журналістів державний секретар відмітив, що виразна присутність Куби в Анґолі і нелеґальна достава зброї кубинським урядом анґольським повстанцям є також одною з головних причин застою у переговорах між Кубою і ЗСА, які мають за завдання поліпшити відносини між обидвома державами.

Москва зірвала дипломатичні зносини з Уґандою

Москва. — Газета „Известия", орган Верховної Ради СССР, опублікувала у вівторок, 11-го листопада ц.р., офіційне повідомлення ТАСС про те, що совєтський уряд зірвав дипломатичні зносини з африканською державою Уґандою. Причиною зірвання дипломатичних зносин була в першу чергу вимога президента Уґанди Іді Аміна, щоб генеральний секретар ЦК КПСС Леонід Брежнєв дав до 48 годин відповідь, чому Совєтський Союз вмішується до громадянської війни в Анґолі, піддержуючи політично і матеріяльно анґольських комуністів та інші ліві елементи, які виступають проти націоналістичного руху, який вже десятиліттями бореться за самостійність Анґоли проти португальців.

САХАРОВУ ВІДМОВЛЕНО ВІЗУ НА ПОЇЗДКУ ДО ОСЛЬО

Москва. — У середу, 12 листопада, академік Андрей Сахаров, цьогорічний лавреат Нобелівської премії миру, повідомив західніх кореспондентів, що совєтські власті відмовили видати йому візу на поїздку до Осльо, Норвеґія, де він 10-го грудня ц. р. мав би особисто одержати цю премію. Академік Сахаров, відомий оборонець людських прав у СССР, сказав кореспондентам, що совєтські чинники сказали йому, що не може одержати візи, „бо знає державні таємниці". Як відомо, Сахаров у 1940-их роках був одним із чільних науковців, які спричинилися до того, що Совєтський Союз розбудував водневу - нуклеарну бомбу.

Андрей Сахаров

Опозиція в совєтському бльоці – новий курс у Сейнт Пітерс коледжі

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Д-р Константин Савчук, надзвичайний професор історії, і д-р Каміль Роне, надзвичайний професор політичних наук в Сейнт Пітерс Коледжі викладатимуть новий курс під наг.: „Опозиція в Совєтському Бльоці". Курс відбудеться в наступному (весняному) симестрі та буде у формі колоквіюму. Студенти одержать три кредити. Час: понеділок від 1-ої до 3-ої години. Д-р Савчук концентруватиметься на українській опозиції і російському дисенті, а д-р Роне — на опозиції в сателітах. Охочі відвідувати згаданий курс — мова іде про студентів, які вчаться в інших коледжах — повинні зголоситися до голів Департаменту історії або до Департаменту політичних наук, себто до д-ра К. Савчука або до отця-езуїта Ф. Ґроґена.

Шкільні власті Балтімору признають „кредити" за навчання в школі українознавства

Балтімор (В. С.). — Вже третій рік з черги українські учні в Балтіморі одержують на своїх свідоцтвах в американських школах по одному кредитові за науку українознавчих предметів, що її вони побирають у Школі Ук раїнознавства УККА в Балтіморі, Меріленд. Цю акредитацію признають українській школі уряди Публічних Шкіл міста Балтімору, Публічних Шкіл повіту Анне Арундел та Католицьких шкіл Балтіморської архидієцезії. В 1973-74-му шкільному році 19 учнів, а в минулому 1974-75-му році 23 учні одержали записані на своїх шкільних свідоцтвах в американських школах по одному річному кредитові за навчання української мови і культури. Можливість одержання кредиту обмежена лише до вищих кляс від 9-тої до 12-ої. Коли учень кінчить американську школу і предкладає свій урядовий спис (тренскрипт) оцінок з предметів з тієї школи за кожний рік, то між ними є рівнож оцінка з українського предмету за кляси 9-та до 12-ої, що її українська школа Балтімору зголосила тій школі. В біжучому шкільному році навчається 15 учнів в одинадцятій клясі в Школі Українознавства УККА і з них 13 учнів матимуть можливість одержати український кредит при кінці року, якщо його успішно закінчать. Від 1973-го року Школа Українознавства УККА в Балтіморі є визнана Урядом Освіти Стейту Меріленд як управнена вести навчання українознавчих предметів.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

30-РІЧЧЯ СТВОРЕННЯ УНА

Філядельфія, Па. — Управа Станиці Братства кол. Вояків І Дивізії Української Національної Армії інформує, що в неділю, 23-го листопада ц. р. о год. 4-ій по полудні тут в залі УСО „Тризуб" при 4932 Н. Брод вулиці відбудеться відзначення 30-річчя створення УНА. В програмі: святочне слово — пполк. Михайло Ліпцинський; спогади — Лев Федорук, учасник боїв під Бродами; Дивізія в поезії і прозі — мистецьке читання, виконують акторя Віра Левицька, Марія Карпяк і студенти Зоряна Луцька, Андрій Бойко, Олег Завадівський. Модератор мґр О. Луцький.

ДЕНЬ ПИСЬМЕННИКА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія, Па. — З метою наблизити читача до книги еміґраційних авторів, тут у суботу 15-го листопада ц. р. о год. 5-ій по полудні в Домі Молоді при 4949 Олд Йорк Ровд, Об'єднання Жінок ОЧСУ влаштовує День Письменника. У програмі виступатимуть: Докія Гуменна, Олег Лисяк, Володимир Біляїв і Леонід Полтава. Після мистецької частини вечора відбудеться перекуска і дружня дискусія.

ПЕРШОСТІ НАСТІЛЬНОГО ТЕНІСУ УСЦАК НА „СОЮЗІВЦІ"

Союзівка. — В суботу і неділю, 15-го та 16-го листопада, відбудуться тут змагання настільного тенісу за індивідіальні першості Української Спортової Централі Америки і Канади та чаші УНСоюзу, „Свободи" й „Українського Тижневика" в конкуренціях юнаків до 18 року життя, чоловіків від 19-го року життя, та жінок всіх разом в одній конкуренції.

Провадитиме цими українськими першостями Америки і Канади ланковий настільного тенісу УСЦАК Богдан Миндюк, а господарем змагань буде Пластовий Загін „Червона Калина". Змагання відбуватимуться на великій залі „Веселки" і почнуться о год. 10-ій ранком в суботу. Зголошення учасників буде приймати провідник змагань до 10 години ранку на „Союзівці".

СВОБОДА SVOBODA
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 20 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Акція на часі

Однією з головних справ, про яку звітував президент УККА проф. Лев Добрянський на нарадах Президії Екзекутиви цієї нашої репрезентативної установи та яку ця Президія розглядала і вирішила, була негайна посилена акція, щоб З'єднані Стейти Америки за одну з головних передумов своїх торговельних домовлень із Совєтським Союзом, зокрема за передумову теперішніх торгів щодо продажу Совєтському Союзові американського збіжжя, поставили вимогу звільнення від совєтського митного здирства висиланих із ЗСА дарових пакунків до СССР.

Можна справді тільки дивуватись, що ніхто в світі ще не приглянувся ближче тому ганебному совєтському — сміло можна б сказати — розбишацтву на гладкій дорозі. Відомо ж бо, що в Совєтському Союзі тільки нова комуністична бюрократія ще сяко-тако може задовольняти свої щоденні потреби на харч, одяг, взуття і потрібні предмети широкого вжитку. Мільйони населення відчувають постійні недостачі усього, за винятком, мабуть, „водки". Отже, якщо б ця комуністична бюрократія справді дбала про добробут населення, то широко відкрила б двері для дарових посилок з закордону, зокрема з Америки, яка і славна тим, що допомагає людям у потребі. Інші країни, навіть заможніші, якщо не цілком звільнили дарові посилки з Америки від будь-яких митних оплат, то обмежують це мито радше до символічних оплат, які не стоять в жадному відношенні до вартости пакунків.

Інакше мається справа з такими даровими посилками для потребуючого населення Совєтського Союзу. Наложені совєтськими митниками оплати за ці пакунки часто дорівнюють, а то і перевищують їх питому вартість. Спекулюючи на нужді власних громадян та на зрозумілих почуваннях їх рідних, приятелів і знайомих в Америці, совєтський уряд вимагає гередальних митних оплат за висилані до Совєтського Союзу подарунки. Хто ж би в Америці не віддав би останнього цента, щоб допомогти рідній матері, сестрі чи братові в совєтській долині сліз і горя! Очевидно, що за здерті з американців таким шляхом мільйони і, мабуть, мільярди, Москва може оплачувати не тільки своїх шпигунів у цій країні та інших вільних країнах, але мабуть і у великій мірі покривати такими американськими грішми закупи американського зерна, машин тощо.

Немає жадного сумніву, що наш УККА в теперішній своїй акції проти того совєтського здирства матиме повну підтримку не тільки українців, але й інших етнічних груп та самих американців, включно із законодавцями. Акція починається і розгортається. За інтервенціями в Конгресі та в Уряді підуть відповідні роз'яснювальні матеріяли до американської преси, з ними познайомляться зокрема робітничі профспілки, про це довідається світ.

Очевидці оповідають, що під час штучного Великого Голоду в Україні в 30-их роках, як мільйони людей по селах і по містах гинули з голоду, в порті в Одесі навантажувано на кораблі мішечки з мукою чи зерном, та з написом „Ізлішкі з СССР" висилано до різних чужих країн для пропаганди і замилювання очей. Подібне діється і сьогодні, як Совєтський Союз пропагандивно включається в деякі міжнародні допомогові акції, не кажучи вже про совєтські рублі для підривних цілей, і рівночасно здирає ґарач від милосердних людей за допомогу їхнім рідним в Совєтському Союзі.

Своєю теперішньою акцією наш УККА виконає історичну місію, якщо йому пощастить видвигнути цю справу на міжнародне світло денне.

„Ганебний акт"

Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй у понеділок 10-го листопада, великою більшістю голосів схвалила резолюцію, яка твердить, що „сіонізм є формою расизму та расової дискримінації". Як можна було передбачувати, з резолюцією голосували арабські та інші мусулманські держави, всі комуністичні країни, крім Румунії, яка не голосувала, та багато держав т. зв. „третього світу".

Утотожнюючи сіонізм з расизмом, Генеральна Асамблея поступила несправедливо, бо заперечила своє власне рішення з листопада 1947-го року, коли проголосувала, щоб Палестину поділити на дві самостійні держави, однією з яких мала бути держава жидівського народу. Отже, в 1947-му році Генеральна Асамблея підтримала сіонізм, тобто, старання жидівського народу створити власну державу. Тоді Генеральна Асамблея правильно розуміла, що сіонізм в дійсності є тільки національним рухом народу, який був розкинений по всіх кінцях світу, переживав страшні знущання, зокрема в царській Росії та з рук німецьких нацистів, і бажав мати свою незалежну державу, в якій міг би вільно практикувати свою релігію та зберігати свою культуру і традиції. У 1947-му році Совєтський Союз, Українська ССР і Білоруська ССР голосували за поділом Палестини на жидівську і арабську незалежні держави тобто, підтримували сіонізм, а минулого понеділка СССР і його білоруський та український підголоски голосували цілком протилежно, бо утотожнили той сіонізм із расизмом.

Теперішнє утотожнення сіонізму з расизмом не тільки несправедливе, але і небезпечне явище, бо, як вказують коментатори в країнах вільного світу, проголосована резолюція може спричинитися до зросту антисемітизму в різних державах, зокрема в комуністичних. Уряд Совєтського Союзу тепер матиме ще навіть більше „причин" переслідувати жидів, які вноситимуть клопотання на виїзд до Ізраїля, бо могтиме покликатися на цю резолюцію Генеральної Асамблеї, мовляв, всі сіоністи — це расисти.

Як сказано: резолюція Генеральної Асамблеї ОН, яка твердить, що „сіонізм є формою расизму та расової дискримінації" є несправедливою та небезпечною. Це не значить, що Ізраїль не повинен прикласти всіх зусиль, щоб дійти до порозуміння з палестинськими арабами, але утотожнювання сіонізму, тобто національного руху жидівського народу, з расизмом в дійсності заперечує цьому народові моральне право мати власну незалежну державу. Тому правильно заявив американський амбасадор до ОН Деніел Мойніген, що ЗСА повідомляють Генеральну Асамблею та цілий світ, що не визнають цієї резолюції, не будуть додержуватися її та ніколи не погодяться з тим „ганебним актом".

Українці, кожний прояв самобутности яких комуно-московські расисти називають „буржуазним націоналізмом" та постійно, в пропаґанді і терористичними переслідуваннями, єднають з жидівськими „сіоністами", мають ще свої окремі причини вважати й оцінювати схвалену Генеральною Асамблеєю антисіоністичну резолюцію „ганебним документом". До цієї справи ще повернемо.

Д-р Михайло Данилюк

ОПІКА НАД СТАРШИМИ: РОЗМОВИ, ПЛЯНИ І РЕАЛЬНІ ПОТРЕБИ

(Причина до дебатів)

II

Якщо ми вже відстали від інших етнічних чи добродійних груп, то варто із цього скористати і чогось навчитися на їхніх помилках і досягненнях. Це тим більше, що зараз в Америці величезна сила допоміжного матеріялу, численні центри опіки над старшими, а навіть цілі Інститути Геронтології окремо або ж при різних університетах. Повторюємо, що опіка над старшими — це професія, а не „бизнес", і лише на такому поземі можна конкурувати й виповнити свій обов'язок до старшого покоління.

Спроможність розвинути цю соціяльно - медичну ділянку існує для нас у ще кращому світлі, оскільки в нас можливо це робити на базі добродійних, церковних або незаробіткових („нон-профіт") корпорацій. Якраз тепер кладеться щораз більше натиску на те, щоб центри для старших чи піклувальні доми переходили в руки незаробіткових корпорацій. На цю тему цього літа було в американській пресі чимало коментарів, а редакційні аналізи, наприклад, „Ню Йорк Таймс-у", передбачували, що протягом наступних десятка - півтора років ввесь тягар ведення центрів для старших перейде у руки таких корпорацій або спеціяльних для цього установ. Відомо, що хребтом цих корпорацій будуть часто окремі церкви, але, йдучи за принципами відділення церкви від держави, державні чинники, видаючи поважні субсидії на цю справу, будуть радше бачити ці центри в „невтральних" руках, як під безпосереднім володінням церковної адміністрації, яка в окремих випадках може бути надто складною, а фінансові книги такого дому або центру мусять бути відкриті для публічної і державної перевірки, якщо держава дасть бодай один цент на цю ціль.

Є ще й інший момент, чому незаробіткові корпорації перебиратимуть опіку над центрами старших. Справа, звичайно, у фінансах. Приватний підприємець, інвестуючи кілька мільйонів у такий дім, хоче певного звороту у заробіткові, пропорційному до вкладу капіталу. Незаробіткова корпорація передусім зацікавлена в опіці над старшими людьми, а не на заробітках, а коли вони є — їх обертається в удосконалення системи опіки, дому тощо. Нові ж стейтові і федеральні закони останніх років, а особливо нові законопроєкти, що вже лежать готовими по різних законодавчих палатах такі, що неодмінно обмежать заробітки підприємців. Вимоги для домів для старших стають такими суворими, що їх можна виповнити лише при допомозі держави, а фонди держава не так легко дасть приватному підприємцеві. Крім цього, корпорація завжди має можливість відкликуватися до своєї конституанти (церкви, добродійних товариств тощо) і там одержати допомогу передусім у людській силі (добровільна пожертва часу праці окремими професійними або допоміжними силами), що обнижує кошти адміністрації. Відкриті ж книги для державної перевірки заохочують державні субсидії, фонди для окремих дослідних робіт („ґрентс") тощо. На такій фінансовій політиці виросли сотні багатомільйонових центрів для старших у різних етнічних групах, релігійних об'єднаннях тощо. І їхні люди не доживають останніх днів у злиденних обставинах.

Беручи до уваги потреби широкої української громади, як також існуючі можливості, а зокрема модерні вимоги професійної опіки над старшими людьми, можна б видвигнути концепт, який у певній формі я вже реферував і на Конвенції УНСоюзу, і на Соборі УПЦеркви. Оскільки тепер цією справою зацікавлюється ширше коло наших установ, можна б поширити і самий концепт.

Виходимо із заложення, що нам потрібно організувати справу опіки над старшими на існуючих кращих взірцях інших центрів, щоб ним розв'язати і справу самої опіки, і фінансову виручку. Кращі взірці показують, що нам треба базувати цю справу на: 1. незаробітковій корпорації, заснованій і правно оформленій якраз для цієї цілі; 2. на плянуванні розбудови багатоступневої і довготермінової системи опіки („мултістейдж лонґ терм кер"), щоб забезпечити людині опіку від часу звичайної пенсії аж до її смерти.

1. Корпорація незаробіткова корпорація (наприклад, „Українське Геронтологічне Товариство", „Укр. Асоціяція Опіки над старшими", чи щось у цьому роді) можна організувати з одної установи або церкви, із кількох чи багатьох, і це справа домовлення зацікавлених. Вона б мусіла мати початковий (закладовий) капітал, бути реєстрованою тільки для цілі опіки над старшими та заінкорпорованою за всіма правилами даного стейту. Всі ці речі відомі, але правники, перед корпораційною процедурою, мусіли б мати дані, що ця корпорація є для опіки, а також для досліду і розвитку та покращання системи опіки (дати посмак („рісирч"), бо це в основному потім забезпечує державні субсидії для розвитку. Це також затримує прероґативи залишитися етнічною групою для опіки, без того, щоб потім мати клопоти із „расовими" та іншими проблемами. Літературу і консультацію в цій справі можна одержати.

Чи така корпорація буде шукати великих або малих державних позик, чи буде позичати із „своєї" (української) кишені фінансових установ, чи йтиме на загальний ринок фінансів — це вже справа фахівців і доцільности в часі реалізації плянів. Також може залишитися відкритим питання, чи вся справа опіки залишиться за одною корпорацією, чи для цього буде згодом кілька корпорацій, що між собою співпрацюватимуть. Це стане видним у розбудові самого концепту і окремих забудівель, в яких ведеться опіка. Основне — це віддати справу опіки над українською людиною в українські руки. Зайво згадувати, що така корпорація звільнена від податків, має чимало інших привілеїв і т. д., бо ці речі відомі.

2. Багатоступнева і довготермінова опіка: це система, яка дає спроможність кожній людині, багатій чи бідній, одержати допомогу у різний час свого пенсіонерства чи життя у похилому віці. Таких ступенів є основних шість, хоч і їх різні геронтологічні центри часто звужують до 4-ох або 5-ти. Газетна розвідка не дозволяє своїм місцем обговорити всі ступені опіки, це можна зробити у слушний час перед колом зацікавлених. Зараз хочемо поставити це у формі запиту як до плянувальників задуму, так і до кандидатів на проживання в українських майбутніх центрах: хочемо ми лише піклувального дому 1-го, 2-го або 3-го розряду, хочемо також пенсіону, чи хочемо гуртожитку типу „гай райз", чи типу організованого будинку без загальних харчів, але із засобами для самостійного проживання і харчування, чи із засобом такого (самостійного) проживання, але із одним, двома чи трьома харчами денно, чи, може, лише із загальною кухнею у формі кафетерії і т. д.? Хочемо мати такий або інший будинок виключно для найбідніших (соціяльне забезпечення або „велфер"), чи теж для людей, які не хочуть позбутися своїх окремих ощадностей і, покищо, жити самостійно, чи навіть для заможніших людей? Хочемо у такому чи іншому будинку однокімнатних помешкань, чи півтора або двокімнатних? Можна б поставити інші запити, але вже ці вистачать, щоб показати, що можливості і плянування можуть бути дуже різними.

Лише студія демографії нашого населення, студія фінансових спроможностей і установ, студія наших мрій або реальних потреб можуть навести на початки і згодом послідовне плянування.

Як і раніше, так і тепер, особисто тримаюся думки, що нам треба плянувати не менше чотирьох ступенів опіки над старшими. Байдуже, що у початках виберемо лише один ступінь, а за пару років інший і т. д., але плянування треба робити для цілої системи. Починаючи будувати чи купувати один будинок, треба мати на увазі те, що будемо робити за рік - два.

Ми повністю можемо собі дозволити на Український Геронтологічний Центр, із всіма системами опіки, наукових дослідів, культурної, соціяльної і психологічної допомоги нашим людям. Вкладовий капітал повернеться напевно, але і його, при сучасних умовах, не так багато треба вкласти, бо існують різні механізми для улегшення цього засобами державних субсидій.

Багатоступнева опіка — це не наша вигадка, а тенденції, які позначають сучасний розвиток геронтологічної професії. Багатоденний семінар, недавно спонзорований Геронтологічним Т-вом й Амер. Т-вом Геріятрів, в якому мені довелося знову слухати численних представників цієї професії, якраз ще сильніше наголошував таку систему. Сьогодні стало цілком очевидним, що опіка над старшими вийшла далеко поза рямки піклувального дому чи гуртожитку для „бездомних", і йде трьома основними шляхами — соціяльним (а в цьому і культурним), психологічним і медичним. Психо - соціяльний момент сьогодні майже домінуючий, якщо взяти до уваги ввесь профіль старших усіх віків (65-90 р.) і всіх соціяльних прошарків.

Тому й говоримо про допомогу або опіку над кожним, хто такої допомоги або гуртового життя шукає. Треба думати над системою, яка б забезпечила вигідне життя людині, починаючи від самостійного проживання у повній свідомості і ще доброму фізичному здоров'ї у своєму теплому кутку якогось гуртожитку, аж до піклувального дому для немічної чи хворої або й термінальної людини, Щоб вона навіть не вмирала у чужих домівках, а тим самим переходила через додаткову психологічну травму.

Це й приводить нас до додаткової думки: чому такий центр не розпочинати на своїх землях у Бавнд Бруку? Адже там є новопридбаних 50 акрів чудової землі, а зовсім недалеко, в т. зв. Українському селі, є кілька сотень акрів, частину із яких тепер нюйоркська православна парафія хоче відпустити, пропонуючи Консисторії УПЦ набути цю землю для якраз - початку розбудови домів для старших. Під психологічним і культурним оглядом це видавалося б далеко досконалішим, як іти на плянування у великоміському гаморі і бруді. Існують й інші „українські землі" в Америці, бо ми, слава Богові, земельку любимо, і вже давно пошилися у „буржуї". Чому ж ці землі не

(Закінчення на стор. 3-ій)

В. Чапленко

ПРО УКРАЇНСЬКУ ПИСЬМЕННІСТЬ ДЛЯ НАЙМЕНШИХ

Хоч я фаховий педагог і маю значний досвід з навчання в початкових, середніх та високих школах, плюс до цього ще й керівництво аспірантурою, але на еміґрації склалося так, що я не зміг включитися в українське шкільництво, за винятком двох короткочасних „епізодів". Проте я ніколи не переставав цікавитися проблемами української школи на всіх цих рівнях. А як нещодавно мені потрапили в руки деякі видання для наших найменших, то мені й хотілося б тепер, коли вже почався шкільний рік, висловити свої думки про них. Ці видання мають характер, що його влучно визначено в заголовку одного з них — „Дивись і кажи!" (Видання українознавчої школи Т-ва „Українська учительська громада в Чікаґо", опрацювала— треба б „уклала" — Генрика Мізь, рисувала Леся Борняк — треба б малюнки пера..." — року не зазначено, але мені відомо, що це друге виправлене видання). Інакше сказавши, це підручник, побудований за зорово - слуховою методою, а призначений він для наших малят. Для нас тепер ця метода така звичайна, що ми не думаємо про те, з якими труднощами і як пізно педагогічна наука усвідомила її вартість, а вперше її теоретично обґрунтував чеський педагог Я. А. Коменський у своїй праці „Видний світ у малюнках" (1658 р.). Пізніше методу наочности в навчанні розвинув швайцарець И. Г. Песталоцці, а для сучасної педагогіки це вже аксіома, що дає великі успіхи в навчанні мов, як у цьому й я на практиці переконався, навчавши американців у монтерейській військовій школі. До речі буде сказати, що на Україну ця ідея дійшла вчасно, як про це свідчить київське видання „Іфіка ієрополітика" із „штихами" Н. Зубрицького (1712 р.), — підручник моралі („іфіка" — етика), з'ясованої малюнками й підписами під ними. Дяки - пиворізи, не мавши підручників такого типу для навчання письменности, „зображували" літери відповідними рухами й позами свого тіла, як це я описав у своїй повісті „Пиворіз".

Крім проблеми малюнкової наочности, в наших підручниках для навчання української мови стоїть ще проблема й нормативности дидактичного матеріялу. Ця остання проблема виникає з того, що переважна більшість наших дітей засвоює від своїх матерів слова й форми з тих українських говорів, які тільки частково увійшли в норми нашої літературної мови, — із західньоукраїнських говорів. А тим часом наші наступні покоління й на чужині мусять засвоювати ту мову, яка вже поширена через державні школи на всю українську етнографічну територію (за винятком тільки Кубанщини та інших українських земель, де будь - яка українська мова заборонена).

Отож під кутами цих двох проблем і слід розглядати наші підручники, побудовані за зоровою методою. Я розгляну спочатку згадане видання „Дивись і кажи!" У цьому виданні малюнки контурні й не кольорові, і це, як побачимо далі, плюс, а не мінус видання. Підписи під малюнками не розраховані на навчання українського письма, а тільки на слухове сприймання й засвоювання українських слів (їх читати мають батьки чи вчителі). Але через те, що в більшості не тільки дітей, а й людей взагалі найдужче розвинена зорова пам'ять, то й діти мимохіть, за методою цілих слів (хоч і доброю тільки для англійського правопису, але недоброю для українського фонетичного письма), можуть запам'ятовувати й українські написання. А мовний матеріял у цьому виданні нормативно вже досить добрий. Добре й те, що з лексичних паралелізмів подано переважно нормативно прийняті слова, напр., „родина" й „сім'я", „сніданок" і „снідання". Взагалі паралелізми в таких початкових підручниках небажані чи й прямо треба сказати — зайві й шкідливі. Ненормативними серед поданих слів є „горнятко" (треба „чашка", а якби це було іншої форми, то „кухоль"), „лещата" (лижви), й „ховзи" в значенні „ковзани" (хоч на іншій сторінці дано й це вірно вжите слово), „прогулька" („прогулянка"). Поплутано, бо подано як паралелізми „пироги" й „вареники". Те саме треба сказати й про „пес" та „собака": загальна назва „собака", а „пес" — це самець поряд із „сучкою" — самицею. Добре, що автори дали поряд із „татом" слово „батько", але погано, що цього не зроблено при слові „мама" (слів „батько" й „мати" в західньоукраїнських говорах немає, але в нашій літературній мові „тато" й „мама" — це тільки інтимно - родинні форми). Недобре звучить „їждження на санках", — згідно з малюнком, це „спускання на санках", помилкова конструкція „гра м'ячем",— треба „гра у м'яча". Добре зробила упорядниця, подавши спочатку близьке, а потім „екзотичне", далеке, те, що діти можуть побачити тільки в звіринці. Хоч у такім початковім підручнику можна ще не давати й такої „екзотики".

Багато гірше скомпонована більша книжка, призначена для початкового навчання української мови й українського письма, — „Мій перший словник", що її (книжку) „склав гурток матерів під проводом (? — В. Ч.) Кекилії Паліїв" (треба „Палієвої"), а видало

(Закінчення на стор. 3-ій)

СПРАВА ВАСИЛЯ СТУСА

ВИРОК І КОМЕНТАР

5

Перейду до коментування вироку. Згадані на його початку 14 віршів є сирові чернетки, поспіхом записані під настрій. Більшість із них навіть недокінчена, деякі просто неможливо розібрати. Про існування їх я не знав і сам, крім хіба „Три С. — неначе жарт" написаного давно і на давню тему. Каґебісти навіть не змогли його прочитати „Тридцятьсьомий — неначе жарт, як кавалок у горлі" — тобто йдеться в ньому про час репресій 30-их р.

Наступні 10 „документів" — чернетки статтей, серед них чернетки двох листів до П. Ю. Шелеста (здається 1965 і 1968 рр.), Окремі з тих 10 статтей — звичайна сторінка, де списано 5-10 рядків а більше нема нічого. Правда, окремі уступи з них були зарізкі, як і окремі з попередніх 14 віршів. Скажімо: „кубло бандитів, каґебістів, злодіїв і відставників у стольному засіли місті, як партія більшовиків". Це виходило з ряду, а тому я так і говорив за схожі тексти: хвилеві, непродумані настрої.

У збірці „Веселий цвинтар" найбільше клопоту я мав із віршем „Колеса глухо стукотять", присвяченим пам'яті замученого М. К. Зерова. Я його відстоював до кінця, заперечуючи його антирадянський характер. Ось цей вірш: „Колеса глухо стукотять, мов хвиля об пором. Стрічай, товаришу Хароне, з лихом і з добром. Колеса б'ють, колеса б'ють, кудись торують путь. Уже! Додому — не вернуть, додому — не вернуть. Москва. Гора Ведмежа, Кем і Попівострів — шлях за гратами. за вартами, розбухлий на сьозах. І знову: В'ятка, Котлас, Усть-Вим, далі до Чиб'ю. Рад-соц-конц - таборів Союз, котрий господь забув. Диявол же не забув, тепер тут править інший бог, — марксист, расист, і людожер, один за трьох — Москва — Чиб'ю, Москва — Чиб'ю. Печорський концентрак споруджує нову добу на крові і кістках". Хто такий „марксист, расист і людожер"? Я відповів: Берія та його банда. Світличний на суді сказав, що мова про Сталіна. Суддя, видно, старий сталініст мало не лопнув од люті.

У збірці „Веселий цвинтар" 43 вірші, не всі з них мені дорогі, але кращі з них я вмістив до збірки „Зимові дерева", що лежала у видавництві „Радянський письменник" майже 5 років. Дуже схвальні рецензії на неї написав І. Драч (у 1968 р.) та Євген Адельгейм (1970 р.). Цікаво було б показати їх Каспрукові. Збірку у видавництві арештували. Ще в КДБ, вже після суду, я вимагав аби її повернули дружині. Не допомогло навіть те, що я тиждень голодував, вимагаючи повернення рукопису моїм рідним. Каґебістам то не випадало. Їм треба було знищити всі вірші, бо мені заборонено бути поетом, заборонено мати хист до віршування.

Стаття „Феномен доби" мала 107 стор. машинопису. Певне, пропала без сліду, для мене вона дорога була. У ній я полюбив Тичину, спізнавши його трагічну долю — бути всенародним, тобто державним поетом, коли — цитую статтю — „довершилася його всенародня слава, але слава не генія, а пігмея. Слава генія, змушеного бути пігмеєм, блазнем при дворі кривавого короля, була заборонена. Слава ж пігмея, що став паразитувати на тілі генія, була забезпечена величезним пропагандистським трестом". Писати, що Тичина „живіший од живих і мертвіший мертвих" було нелегко. Але його горе стало нашим горем, а над своїм горем ми можемо мислити, хай і жорстоко, бо ж „поетів геній обернувся проти нього прокляттям, став йому за найбільшого ворога, з яким треба було постійно боротися, щоб не виявити свій найбільший „гріх" перед добою". Стаття „Зникоме розцвітання" — має 13 сторінок, композиційно невдала, але дорога мені, як і вся творчість Свідзінського. До вироку долучили її через одну фразу. Я писав, що тоді, в 30-их роках справжній інтеліґент був абсолютно небажаною особою, отож не диво, що інтеліґенти були винищені майже до пня.

Під час слідства написав чимало своїх і переклав понад 100 віршів Гете. Відмовившись від адвоката, вимагав юридичної літератури, аби підготовитися до свого захисту. Мені не дали нічого, навіть кодексу. На суді заявив протест проти закритого суду, вимагав літературних експертів, відмовився від силоміць накинутого мені адвоката. Але його залишили таки — допомагати судді Дишелю, що дозволяє собі нецензурні лайки на адресу свідка І. Калиниченка, який давав невигідні для катів свідчення; грубо лякав він і Селезенка, в якому заговорила порядність, оглушена страхом. Згадаю і за те, як начальник слідчого ізолятора Сапожников матюкався як швець, і бив мене кулаками за те, що я крикнув на коридорі тюрми, коли мене волокли в божевільню Києва 5 травня. Я гукнув „Василя Стуса мають везти в божевільню в Павлівську лікарню". Причина ж була та, що я не давав ніяких свідчень, а слідчих - каґебістів назвав „псами сталінськими". Абсолютно беріївська атмосфера тримання в тюрмі, хіба що не б'ють. Що ж до суду — то це брутальний самосуд, на якому не хочеться і рота розтуляти до катів. „Прошу дати наукове визначення терміну „антирадянський", вимагав я в суді. Суддя ж усміхнувся і мовчав. Бо що він міг сказати?

На закінчення перепишу кілька віршів своїх, написаних за гратами.

■

Сосна із ночі випливла,
як щогла.
Грудей торкнулась, як вода
весла,
як уст — слова.
І спогади знесла, мов сонну
хвилю.

(Закінчення на стор. 3-ій)

ПРО УКРАЇНСЬКУ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Об'єднання українських педагогів Канади. Недосконалість цього підручника я мушу з жалем сконстатувати, бож фірма „Об'єднання українських педагогів Канади" мала б, навпаки, гарантувати найкращу якість такого видання. Та й видано цієї книжки аж 10.000 примірників! Насамперед треба рішуче засудити „Передмову" до цього видання, що в ній під зверненням „Дорогі Діти!" (чому велика літера в „Діти"?) подано міркування, не тільки дітям незрозумілі, а й непотрібні. Чи дітям потрібні інформації про те, що „не всі мови розвиваються однаково"? Що значить речення: „В Україні мова розвивається інакше"? Чи наступне речення „Там творяться слова, яких нема в інших мовах" є відповіддю на попереднє? Чи треба казати дітям, що вона (наша мова) там не може розвиватися свобідно"? І багато іншого такого, непотрібного. А під цим зверненням подано й інформацію, що „найбільшою перешкодою для появи словника було те, що відійшли у Вічність (чому велика літера? — В. Ч.)..., як також поінформовано про те, хто дав гроші на це видання. Ця незграбна стилістично і в змісті передмова взагалі зайва в цій книжці, а останні інформації, потрібні тільки для вчителів та дорослих, можна було дати на другому боці титульного аркуша.

До того ж іще авторка „Передмови" не тільки себе назвала родинним іменням „Тоня", а й інших двох учасниць „Зенею" та „Нусею", хоч у таких текстах треба уживати документальних форм. Адже вона не назвала небіжки Кекилії Палієвої „Цьопою", як її називано в вужчому колі знайомих...

Якщо перейти тепер до розгляду дидактичного матеріялу, то насамперед треба сказати про малюнки, що їх намалювали Юрій та Ярема Козаки. Ці малюнки всі кольорові, але через те, що в цім, кінець - кінцем, убогім виданні не можна дати реальних кольорів, таких, як вони в дійсності, то краще було б зробити так, як це я відзначив у підручникові „Дивись і кажи!" тобто не давати ніяких кольорів, а залишити дитячій уяві заповнювати малюнки відповідними кольорами. У процесі навчання це могло б бути й окреме завдання, щоб діти пригадували самі бачені кольори та „замальовували" зображення кольоровими олівцями. А то вийшло так, що через наявність у книжці тільки двох кольорів — брунатного та зеленого, з додатковими чорними лініями та окремими чорними зображеннями (напр., на стор. 94 чорний ворон), книжка тільки дезорієнтує малого читача щодо природних кольорів. До речі, саме на цій 94 сторінці упадає в око недоречність такого „кольорування". На ній намальовано дев'ять об'єктів, що мали б показати дитині різні кольори, але з них тільки отой чорний ворон відповідає реальному кольорові, а решта всі... білі.

Труднощі з кольорами ще збільшує й те, що укладачки не додержувалися дидактичного правила — подавати дитині спочатку близьке й знайоме, а потім далеке, що потребує, наприклад, екскурсії до звіринця. У них же вже на третій сторінці дидактичного матеріялу намальовано бобра, якого взагалі трудно побачити, та ще й так намальовано що він схожий на вивірку (в книжці „білка"), намальовану на попередній сторінці. На п'ятій сторінці дитина побачить уже верблюда, на шостій — вовка, на восьмій гіпопотама... З контурного боку деякі малюнки невдалі, напр., крім отих вивірки та бобра, ще умивальник і злив виглядають однаково, пиріг не в типовому вигляді, а у вигляді чотирикутного коржа.

Щоб ніхто не подумав, що я „чіпляюся" до кольорів, я можу покликатися на анонімну рецензію, вміщену в ч. 1-2 за 1975 р. „Української книги", — рецензію на „Мій буквар" Якова Козловського, а в тій рецензії теж відзначено як хибу цього видання невідповідність кольорів — „сині ягоди з вишні", „сині троянди" (в автора „рожі").

Позитивне в підручникові „Мій перший словник" — виразна орієнтація на норми нашої літературної мови, як також мала кількість паралелізмів ненормативного характеру, що їх подано наприкінці книжки. Відзначу деякі порушення нормативности в лексиці. Якщо вживати „абрикос(а)", то треба в жін. роді. Слово „горнятко" означає „маленький горщик", а те, що намальовано на стор 15, — це „кухоль". Слова „лента" немає в нашій літературній мові, а тільки „стрічка", „стьожка". Намальоване на стор. 55 не „шапка", а „кашкет", так само не „шапка" й намальоване на стор. 62: це „ковпак". Те, що його треба назвати „ваговозом", в однім місці названо „вантажним автом", а в іншім — „грузовиком" (русицизм). „Пластинка" — російське слово, по-українському — „платівка". Так само вжито русицизму „паровіз" (на Україні й пишуть „паровоз"), а треба було „паротяг". „Варцаби" по-українському звуться „дамки" (русифікатори накидають „шашки"). Не „залізко", а „праска", „прас". Не „відкурювач" (польонізм), а „пилосмок". „Медсестра" — „радянізм", для дітей треба „медична сестра". Не можна згодитися з деякими новотворами, що їх уперше запровадили укладачки цього підручника. „Пішник" не потрібне, бо є „хідник", „тротуар". Дитячу дошку - гойдалку хибно названо „вага", коли є в народній мові „перева-ги-ваги", зафіксоване в Грінченковім с л і внику. „Хлібожарка" неможливе в українській мові, бо немає „жарити", — „товстер" — „загнічувач", бо він тільки „зарум'янює" хліб. „Шпанівки" — „цвяшки - притиски"...

Є й ще дещо в цьому підручнику таке, що його треба б обговорити, але моя статтю й так розрослася не до газетного розміру.

ОПІКА НАД СТАРШИМИ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

віддати для дальшої послуги українській людині?

Чи такий плян розпочне сама УПЦ, чи у співпраці із іншими парафіями або й іншими церквами, чи різні установи разом із церквами — це справа домовлення зацікавлених. Як лікар, який підписав не одну посвідку смерти по різних домівках і домах, „бейсментах" і лікарнях, я б хотів переконати читача у цьому, що для старої, немічної, забутної, пригніченої, іноді голодної із-за браку допомоги, самотньої і хворої людини це все одно, хто і як розпочне справу організації допомоги старшим. Аби вже нарешті хтось почав й аби вже нарешті хоч якась частина наших людей мала надію на кращу старість. Забута, самотня, іноді немічна людина прохвалить Бога, якщо знайдеться нарешті плян і реалізація, зокрема, якщо це буде у чесних, відповідальних українських руках.

Пропозиція реалізації

Тема надто широка, а плянування надто складне, щоб вичерпати проблематику одним помахом пера. Тому, для доброго, реального і фахового початку я пропонував би, щоб ряд зацікавлених установ, церков, організацій домовилися із собою, що вони хочуть розпочати таку справу. Без закупу дому, будови його, творення корпорації „на коліні" тощо.

Маючи таку групу або комітет, зорганізувати пару або більше семінарів або конференцій закритого стилю для зацікавлених установ і їх кадрів. Семінари чи конференції віддати у руки фахівців: лікаря - геронтолога, психолога, соціолога (зокрема кваліфікованого „сошіал воркер"), правника, архітекта із досвідом в ділянці домів для старших, фінансиста, фахівця добродійної акції (в цьому знавця системи „велфер"), пару лікарів загальної практики і психіятрії тощо. Вони б мали зорганізувати для ініціятивної групи і потрібних кадрів із різних установ чи церков повні інформації щодо цілої тематики.

Вивчивши проблематику, такий ініціятивний комітет може розпочати заходи щодо корпорації, а при цьому й реальне плянування, затримуючи для себе, у формі консультантів, кількох людей із семінара для постійного досліду і поради вже у тракті самої роботи.

Ми не бачимо іншої реальної можливости, щоб розпочати фахове і доцільне плянування як у справах самого задуму, так і в справі економіки без того, щоб не мати всіх фактів й інформацій „на столі" із професійних рук.

Наш задум може зустрітися із іншими, відмінними, і тому професійні люди, які знають цю ділянку, повинні б висловитися по цій лінії. Це справа нас усіх. Спільними зусиллями можна домогтися реалізації справи опіки над старшими, а тому вона повинна бути темою громадського обговорення.

СПРАВА ВАСИЛЯ СТУСА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

І подушка змокла.
Сосна із ночі випливла,
мов щогла.
І посвітилась болем далина.
І все — вона. Довкруг —
одна вона
Та тільки терням поросла
дорога.
Сосна росте із ночі.
Горілиць з-за оболоку
свінула Софія.
Десь галактичний Київ
бронзовіє
у мерехтінні найдорожчих
лиць.
Сосна пливе із ночі
і росіє як тінь Вітчизна
о порі смеркання.
А ти уже потойбік,
Ти — за гранню, де видиво
гойдається святе.
Там — Україна.
За межею. Там, лівіше
серця!
З горя молодого сосна
стримів з ночі,
ніби щогла,
а Бог шепоче спрагло:
аз воздам!

■

Звелася длань Господня і кетяг піднесла, де зорі великодні без ліку і числа. Ця синь зазолотіла, це золото сумне пірвавши душу з тіла, об'яснили мене. Лютує сніговиця, колючий хрипне дріт. А світ — нехай святиться, нехай святиться світ.

■

Геть спогади — сперед очей. Із лиць жалі, із уст колючі присмерки ночей у цей сорокопуст. Як став — то вплав, як брід — то вслід, як мур — то хоч нурця пройдімо лабіринтом бід до свого реченця, де щонайвища з нагород і найчесніша — мета за наш прихід і наш ісход під тягарем хреста.

■

Як добре те, що смерти
не боюсь я
і не питаю, чи тяжкий мій
хрест,
що вам, лукаві судді, не
клонюся
в передчуті не довідомих
верст.
Що жив — любив і не
набрався скверни
з ненависті, прокльону,
каяття.
Народе мій! До тебе
я поверну,
і в смерті обернуся до життя
своїм стражденним і не злим
обличчям,
як син тобі доземно
поклонюсь
і чесно гляну в чесні твої
вічі
із рідною землею поріднюсь.

Василь Стус

Нове видання з галицьких довищ – мисливські спогади Богдана Лучаковського

Ще одна книжка з мисливською тематикою, що її написав лісник і мисливець — цінна і мила поява; наш доробок у цьому жанрі дуже ще скупий.

Автор, живучи у селі на Бойківщині, уже змалку мав нахил до ловецького діла, полюбив його, як теж природу з її усіма атрибутами, дуже влучно підхопив життя у природі, а особливо життя мисливської звірки. Повною пригорщею, він черпає знання мисливства від старших досвідчених селян, пильно вивчаючи та відкриваючи тайники життя у природі через те, що бачив і спостерігав, тому він так чітко і докладно змальовує усе довкілля.

У книжці десять прекрасних нарисів у ловах на різних звірів, як дик, лисиця, сернюк-цап, заєць, а навіть такий рідкісний у нас дикий кіт-жбік. Скільки хвилювання у мисливця, коли йому вдалося споловати цього останнього. А ще більше хвилювання і страху у зустрічі з карпатським медведем, що описане в нарисі „Медвежі історії". Автор — мисливець не жалує труду і неспаних ночей, полюючи на дика, що описане з великою емоцією, коли то „піт заливав йому очі, коли він бреде глибоким снігом серед морозної зими".

Цікаво описані лови на птахів, як — тетерев („Чорні лицарі лісу"), яструб, сова, слука, а зокрема довший опис ловів на глухаря у Горганах („На готуриних токах в Горганах"). Це остання, як і кілька інших нарисів, були поміщені у „Свободі" та Альманаху УНС.

Зворушують поетичні описи природи, яких не можна не навести: „Зелена рунь на зарінках аж хапала за очі. відцвітали ключики, цвіли перші лотаці. Ажурною зеленню зеленіли березе, на буках показувалися перші листочки, розпукувалися смереки..." — „Чудова ніч. Місяць викотився високо на зоряне небо. Завмерли верхи. Білі густі мряки, як вовняні кучері, закрили кітловину..." — „Перед нами розкрилася грандіозна панорама. Нарівні з нами були довколишні верхи, під нами весь світ. Куди не глянути, все гори, ліси, полонини. Повітря було морозне і чисте як кришталь. Завислий під хмарами орел зорив за добиччю; дрібні соколи, тріпочучи крилами, немов би потопали в повітрі, пронизували „соколиним оком" ліси, за живим уловом. Десь недалеко дятель обстукував пильно „мухариці", хворі смереки, потечені червою"...

У автора багато висловів, заслуханих від співчасників ловів, як: „дик заляг", „фарбує", „дістати дика", на свіжому снігу — „новолідиця", саньми „на підізд", „обітнемо" диків, і т. п.

Багатий теж фолклор висловів, вживаний селянами.

Книжка на крейдяному папері, 95 сторін, обкладинка і ілюстрації — рисунки арт.-маляра Роксоляни Армстронг - Лучаковської, дочки автора; видано в Мюхнені 1973 р. На вступі портрет автора, біографія і вступне слово Марії Струтинської.

Мотто його книжки: „По тім пізнати справжнього ловця, Що в звірці почита її Творця, Знає на що й як половати, Коли стріляти, а коли плекати".

(Вірш фон Візенталя: переклад Б. Лучаковського)

На початку нарис „Перший дик" — присвята: „Панам — Товариству Лісникам, заміють мовленого слова — спомину про Рідний Ліс, на Зборах в день св. Остафія, патрона Українського Лісу і Ловів".

Автор — інженер — Лісник (абс. Високої Технічної Школи в Празі (ЧСР) по виїзді з Табору „Орлики" у Берхтесгадені, проживав у Філядельфії, загально поважаний і люблений серед громади, що його прощала при переїзді до Еспанії в грудні 1970 р. — до доні Роксоляни, а вже 11 серпня 1971 р. відійшов у Вічність. Книжка видана старанням дружини автора.

Ярослав Зубаль

Організаційні збори Сиракюзи-Ютицької Округи УНСоюзу

Оборн, Н. Й. — Дня 28-го вересня 1975 відбулися тут організаційні збори Сиракюзи - Ютицької Округи УНСоюзу в приміщенні „Запорізької Січі", Відділ 283-ій.

Збори відкрив голова 283-го Від. Михайло Фіґо і передав ведення їх Миколі Павловському, голові Округи; секретарював Іван Пиндус. Відтак привітала представників Відділів, п-і Марію Душник, заступницю головного предсідника УНС, головного радного УНС Володимира Запаранюка, почесного голову Округи Івана Пігуляка та обласного організатора Василя Оріховського, які були запрошені до почесної президії зборів.

При звітах виказано, що Округа зорганізувала 93 нових членів, або 66 відсотків квоти призначеної для Округи. В тому числі 38-ох членів зорганізував Карло Кобіто.

У своїй доповіді п-і Марія Душник подала вичерпне звідомлення із усіх ділянок праці Головного Уряду УНС, а саме: майно УНСоюзу дохідить до 40 мільйонів, близьке вирентувати поверхів будинку УНСоюзу, культурно - освітня праця, спорт для молоді на Союзівці, запрудження студентів та конечне більше зацікавлення та участь жінок. Вона закликала, щоб в цьому році — Міжнародному Році Жінки — кожна жінка - членкиня УН Союзу зорганізувала щонайменше одного члена в УНСоюз.

Головний Радний УНСоюзу Володимир Запаранюк, звітуючи також перейшов праці організаційні справи та взивав всіх до посиленої організаційної праці для збільшення сили та значення УНСоюзу.

Обласний організатор Василь Оріховський довше спинився над способом приєднування нових членів і конечної життьової потреби за безпечення. Назвав всіх секретарів, щоб вони старалися виконати організаційні квоти на сто відсотків, так як вони вчинили минулого року.

Опісля п-і Душник та пп. Запаранюк і Оріховський роздали нагороди за приєднання членів в Окрузі за 1974 рік. Карло Кобіто секретар 121-го Відділу УНС одержав золоту відзнаку за приєднання 86 членів (він осягнув 3-тє місце всієї союзової кампанії); Іван Чопко, секретар 271-го Від. УНС в Елмайрі — золота відзнака за 29 членів; Іван Пиндус, секретар 39-го Від. УНС в Сиракюзах — золота відзнака за 25 членів і Володимир Запаранюк, секретар 484-го Від. УНС в Ютиці — срібна відзнака за 17 членів.

Під час дискусії Іван Пігуляк підкреслив ряд труд-нощів в організуванні нових членів, як теж про великі можливості, вказуючи на визначні успіхи, які осягнув Карло Кобіто. Він також говорив про потребу вшанування піонерів УНС. Микола Павлів говорив про фінансові справи Округи, а Карло Кобіто про доцільність видання стінних календарів УНС із світлинами. В дискусії також забирали голос пп. Василь Майкович, Михайло Фіґо, Григорій Гаврищків, Микола Велич і Ярослав Величко.

По зборах Михайло Фіґо, голова 283-го Від. УНС та секретар Григорій Гаврищків, запросили всіх присутніх на перекуску, яку приготовили пані Гаврищків і Пінчак.

ЗСА змагатимуть до поліпшення відносин між союзниками

Піттсбург. — Державний секретар Генрі Кіссінджер заявив у вівторок, 11 листопада, що під час триденної конференції в Парижі, яка розпочнеться цієї суботи, 15 листопада, ЗСА старатимуться встановити кращі економічні відносини із своїми союзниками, а також привернути довір'я населення країн вільного світу, що демократичні держави можуть самі визначувати свою економічну майбутність, а не бути залежними від країн, які „не дбають про добро вільного світу". Цими словами Кіссінджер натякнув на арабські країни за встановлення ембарґо на експорт нафти в 1973-му році, яке до великої міри спричинилося економічні проблеми в країнах Заходу. Промовляючи на засіданні піттсбурзького відділу Ради для світових справ, Кіссінджер підкреслив, що під час нарад в Парижі президент Джеральд Форд старатиметься переконати представників Великобританії, Франції, Західньої Німеччини, Італії та Японії, що тільки збільшення співпраця на економічному відтинку може запобігти послабленню демократичних країн. Він заявив, що не можна допустити, щоб економічні проблеми довели до такого самого послаблення вільного світу, яке наступило в наслідок економічних криз у 1930-их роках. Кіссінджер заявив, що демократичні країни мусять „знову розбудити в собі творчого духа", який допоміг розв'язати проблеми в 1940-их роках, подаючи як приклади Плян Маршала, який допоміг країнам Західньої Европи відбудувати знищені війною економіки, та хвалив створення НАТО, яке заборола проти агресії Совєтського Союзу. Державний секретар перестерігав, що брак співпраці країн вільного світу щодо розв'язки теперішніх економічних проблем може мати катастрофічні наслідки у політичній та мілітарній сферах.

Осередок СУМА ім. Лесі Українки в Боффало відзначатиме 25-літній Ювілей

Управа Спілки Української Молоді Америки, осередок ім. Лесі Українки в Боффало відзначує в цьому році, в листопаді 25-ту річницю свого існування. Для гідного відзначення цього ювілею заплановано такі імпрези:

Субота, 22-го листопада о год. 9-ій вечора Ювілейний Баль у залях українського дому „Дніпро" з участю оркестри Михайла Телюка. Неділя, 23-го листопада о год. 10:30 перед полуднем Служба Божа в каплиці Матері Божої при 995 Філмор Евню, в наміренні української молоді СУМ. Тієї ж неділі, о год. 2.30 по полудні відбудеться Ювілейний Баль з відповідною мистецькою програмою. Привітним на бенкеті буде голова головної управи СУМА інж. Ярослав Шмігель.

До почесної президії запрошено попередніх голів місцевого осередку, почесних і визначних членів СУМА та голів українських політично-громадських організацій. Ювілейним Бенкетом проводитиме керівник щоденної української радіопрограми, Василь Шарван.

На протязі останніх 25-ох років становище голови осередку ім. Лесі Українки займали: проф. Зенон Саган, Анатолій Гайдар, Ігор Чмола, Осип Ліщинський, Петро Бутрин, Михайло Палщак, Павло Білецький, Василь Пристайко, Евген Луковський, Богдан Мороз, Михайло Бельмега, Михайло Лисак, Василь Щавінський, Стефан Горганюк, Володимир Ковалик, Іван Дроздовський.

Рівночасно члени боффалівського осередку проф. Зенон Саган і Василь Шарван були членами Центральної Управи і членами Крайової Управи СУМА. Уповноважений Головною Управою Михайло Лисак сповняв обов'язки звязкового між Головною Управою і Холдноярською Округою.

Ювілейний Комітет приготовляє однодневку в якій буде насвітлена 25-літня праця Боффалівського Осередку СУМА, пророблена однаково для добра Спілки Української Молоді як і для цілого українського народу в діяспорі.

Боффалівський осередок СУМА заслужив собі на повне признання від цілої української громади за його мозольну працю над вихованням української молоді, що вже народилася поза межами України. Праця боффалівського осередку причинилася у великій мірі до популяризації доброго імени українських поселенців серед не-українців. Клич — „Бог і Батьківщина" — здійснювано з великим успіхом при щоденній праці боффалівського осередку, приносячи неабияку користь нашим братам і сестрам, що страждають під большевицьким ярмом.

Діловий Ювілейний Комітет, що його очолює Михайло Бельмега прикладає максимум зусиль і праці, щоб ці Ювілейні Святкування з нагоди 25-літнього існування осередку СУМА ім. Лесі Українки в Боффало відбулися якнайвеличавіше.

Василь Шарван

Український Православний День у Твин Сіті

У чудовий осінній день з відкритих дверей церкви св. Архистратига Михаїла в Твин Сіті, Міч. несеться спів церковного хору. Церква переповнена людьми, паніє кадило. Відправляється Соборна Служба Божа з участю чотирьох священиків і протодиякона.

Чому нині, як жадної неділі так багато людей? Чому Служба Божа з протодияконом і посиленим хором?

Сьогодні, 12-го жовтня 1975 р. дві парафії; св. Архистратига Михаїла (о. прот. М. Куданович, Міннеаполіс) і св. Володимира і Ольги (о. прот. М. Метулинський, Сант Пауль соборно відсвятковують Український Православний День в пам'ять Покрови Пресвятої Богородиці. Після закінчення Богослуження несеться, Вічна Пам'ять усьому Духовенству, яке запалило смолоскип відродження Української Церкви та многоліття тим, які тепер тримають цей смолоскип.

У залі святочно накриті столи. На сцені виставка книжок про українське православіє в українській і англійській мовах. В програмі свята о. прот. М. Куданович пояснює значення книжки й звертає увагу на духову цінність і її вартість в теперішньому часі. Прочитавши ці книжки кожен православний має змогу ближче познайомитися з вірою своїх батьків.

Атмосфера Свята приємна, настрій присутніх піднесений. Нишком питаються сусіда: „Що це сьогодні для Православному Дні так багато людей і такий незвичайний настрій?" — Сусід каже: — „Мабуть тому, що ввесь дохід зі Свята призначений — Духовній Семінарії св. Софії у нашому центрі, Бавнд Брук". Мені радість стиснула горло і викликала усмішку задоволення.

Тут численно прийшли всі свідомі православні українці, зрозумівши значення і цінність нашої Духовної Семінарії св. Софії. Такі події підносять на дусі, збуджують енергію до нової праці, щоб продовжувати й осягнути розпочате велике діло.

Цей Православний День вартій. наслідування. Вір'ю в це, що коли ми всі будемо соборно і сумлінно, морально і матеріяльно підтримувати нашу Семінарію св. Софії то вона буде успішно розвиватися.

О. Гелецінська

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 15 ЛИСТОПАДА 1975 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні сходини Т-ва Укр. Січ — 170 Відд. о год. 6-ій веч. в УНДомі при Фліт вулиці. — Управа.

НЕДІЛЯ, 16 ЛИСТОПАДА 1975 р.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні сходини Т-ва ім. Т. Шевченка 64 Відд. о год. 2 по пол., точно, у Вінарського. Проситься чл. на збори. — І. Бурний, секр.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42 Відд. о год. 2 по пол. в УНДомі, 237 Гопп Авеню. Проситься чл. прибути. 60-літній Ювілей нашого Відділу відбудеться в неділю 7 грудня ц. р. Проситься чл. зголошувати свою участь на Ювілей. Зголошення приймають П. Головачук, тел. 478-8347 і В. Маруцак, тел. 646-6787. — В. Маруцак, рек. секр.

Андрей Гречко перестерігає „західніх імперіялістів"

Москва. — Виступаючи з промовою на параді в Москві з нагоди 58-ої річниці „великої жовтневої соціялістичної революції", міністер оборони СССР маршал Андрей Гречко перестеріг „західніх імперіялістів, які використовують загальне відпруження в світі, намагаються влаштовувати гонку в озброєнні". У промові Гречка західні кореспонденти не бачать логіки, бо з одного боку він гостро засуджує „імперіялістів за зброєння", а з другого заповідає, що „Комуністична партія Совєтського Союзу і совєтський уряд роблять всі заходи, щоб забезпечити належну економіку і оборону країни". Коли Гречко почав критикувати поступовання уряду Китайської Народньої Республіки, комуно - китайський амбасадор Лію Гейнчуана покинув з протесту трибуну над мавзолеєм Леніна, що сталося також день раніше, коли совєтські промовці, виступаючи на святочному засіданні в Кремлі, критично висловлювалися про Китай.

Український Літературно Мистецький Клюб
Ню Йорк, 149-2 ...

Ню Йорк. — З Літературно-Мистецького Клюбу, повідомляють, що в п'ятницю 14-го листопада ц. р. о год. 7.30 вечора в приміщенні цього Клюбу, доповідатиме редактор Михайло Кучер. Прелеґент накреслить літературно-побутовий портрет Миколи Гоголя у доповіді: „На великому розпутті". Після докладу дискусія.

ТАРЗАН, Ч. 7394. Корабель відплив

„По кількох днях ми вернулися до хатини, але в ній не було нікого, а крім того в пристані вже не було корабля лейтенанта Д'Арно..."

„Із залишених записок ми дізналися, що вони думали, що Д'Арно загинув і тому повернулися до своїх країн... Це нас обох дуже засмутило!"

„Я присягнув собі, що поїду до Америки, щоб відшукати дівчину, яку полюбив... Але Д'Арно переконав мене спершу поїхати з ним до Парижу, а він вже мав подбати, щоб я добрався до Нового Світу!"